„Voelt U zich frisch genoeg om mij naar uw huis in de Rue Miramare te begeleiden?"

„Nu nog? In den nacht?"

„Direct. De zaak duldt geen uitstel."

„En wat stelt U zich voor van het nachtelijk bezoek?"

„Nu," zei Mr. Jenkins lachend, „ik denk, dat mijnheer Granard op dit oogenblik in zijn huis zal zijn. Er zal hem wel iets aan gelegen zijn, de verloren portefeuille te halen. Bij deze gelegenheid zou ik een woordje met hem willen spreken. Komt U mee?"

„Ik ben geheel frisch."

Mr. Jenkins nam van zijn schrijftafel een browning, en de bezoeker zag, dat hij het magazijn opnieuw vulde. Hierop belde hij een nummer op, sprak met iemand in 't Engelsch, hetgeen de bezoeker niet verstond.

„We nemen nu een auto," zei Mr. Jenkins, toen beiden beneden gekomen waren. Hij riep een voorbijrijdenden auto aan en liet aan de Rue Montmartre stoppen. Hij vervolgde met zijn begeleider de rest van den weg te voet. Op den hoek van de Rue Miramare bemerkte de huiseigenaar, toen hij zich toevallig omdraaide, dat op een afstand van twintig schreden twee gestalten hem volgden. Een weinig beangstigd, maakte hij den detective daarop opmerkzaam. „Wees maar niet bezorgd," zei deze lachend, „het zijn mijn helpers. Ik heb ze telefonisch besteld. Wanneer alles me niet bedriegt, zullen we vannacht nog werk krijgen. Welk nummer heeft uw huis in de Rue Miramare?"

„Nr. 84."

„Hier is 72. Ligt het aan dezen kant?"

„Ja."

„Laten we dus aan den anderen kant gaan."

Het huis nr. 84 lag in de diepste duisternis. De verweerde voorgevel had inderdaad iets griezeligs en kon den bijnaam „Het huis in de schaduw" wel rechtvaardigen. De vensters waren half verweerd, men zag het het gebouw aan, dat het onbewoond was. Beiden bleven staan.

„Ziet U iets?" fluisterde de detective.

„Neen!"

„Kijk naar de vensters van de tweede étage!"

De huiseigenaar keek ingespannen naar boven. Plotseling stootte hij een kreet van verrassing uit. „Ik zie licht aan het middelste raam."

„Is dat het trappenhuis?"

„Ja!"

„Kom dus!"

De detective nam zijn cliënt bij den arm en trok hem in het donker van de portiek van 't tegenoverliggende huis. De huiseigenaar staarde naar den overkant en bemerkte een schijnsel, dat achtereenvolgens op de eerste étage en gelijkvloers oplichtte. Opeens was alles donker. Een krakend geluid deed hem zich ter zijde wenden. Naast hem stond Joe Jenkins, in de hand de revolver tot vuren gereed.

Na een oogenblik ging de deur van het tegenoverliggende huis langzaam open en naar buiten trad een oude man met een witten baard in gebukte houding. Hij keek opmerkzaam naar links en rechts en wilde juist den weg in de richting van de Rue Montmartre inslaan, toen plotseling een fluitje klonk. Joe Jenkins had het uitgestooten. Op hetzelfde oogenblik sprongen van rechts en links twee mannen — het waren de helpers van den detective — op den man toe en pakten hem bij den arm. — „Kom," zei Mr. Jenkins halfluid. „Het was hoog tijd."

Hij liep met eenige sprongen over de straat en vroeg den huiseigenaar, die hem onmiddellijk gevolgd was: „Herkent U dezen man?"

De aangesprokene zag den man met den witten baard verwonderd aan en zei dan:

„Neen!"

„Een oogenblik." De detective drukte op den knop van zijn zaklantaarn, lichtte den man in 't gezicht en rukte hem met één ruk den baard af.

„Kent U hem nu?"

De huiseigenaar stond een oogenblik als versteend. Hij zag den man in 't gelaat en zei toen met sidderende stem: „Ja, ik ken hem. Het is mijn huurder, mijnheer Granard."

„Goeden avond, mijnheer Michalowski," klonk op dit oogenblik de stem van den detective. „Het doet mij leed, U zoo opeens te moeten storen. Alleen: het is mijn beroep, zooals U weet. Deze brave heer, dien U zoo fijn met 38.500 francs beetgenomen heeft, heeft mij opgedragen, zijn belangen te beharti gen. En toen kon ik natuurlijk niet anders doen, dan zijn opdracht uitvoeren."

De aangesprokene keek den detective in 't gezicht, stootte een schreeuw van woede uit en wilde in zijn zak grijpen. „Handen omhoog," riep Mr. Jenkins. Op 't zelfde oogenblik trok hij zijn revolver en legde op mijnheer Granard aan, die het bevel oogenblikkelijk opvolgde. „U moet namelijk weten", ging Mr. Jenkins voort, „dat mijnheer Michalowski en ik oude bekenden zijn. Wij hebben elkaar driemaal ontmoet: een keer zes jaar geleden in Marseille, eens twee jaar geleden bij het groote proces in Pondicherry, en voor de derde maal heden in Parijs. Ik was van te voren overtuigd, met mijnheer Michalowski te doen te hebben. Er is namelijk geen mensch in Europa, die zoo ver in zijn vak is als hij. Mijnheer Michalowski is van beroep namelijk valsche munter. Specialiteit: Biljetten van duizend francs. U wilt wel zoo goed zijn, mijnheer Michalowski, mijn cliënt, dien U op zoo'n handige wijze bedrogen hebt, zijn eigendom terug te geven. U hebt hem 96.000 francs betaald, en hebt daarentegen 38.500 francs gekregen.

Dat zou in zooverre heel goed zijn, maar ongelukkig zijn die 96.000 francs valsch.

Ja," ging hij voort, tot den huiseigenaar, die sidderend er naast stond, „jammer genoeg kan ik het U niet verbergen: het geld, dat deze heer U gegeven heeft — dat geld heeft hij zelf gemaakt. Evenals de 38.000 francs, die in de portefeuille waren, die U gevonden hebt en die toevallig hetzelfde bedrag vormen, dat U mijnheer Granard voor den terugkoop van Uw huis betaald hebt. Valsch waren ook de 25.000 francs, die Mijnheer Michalowski alias Granard aan de tapijtfirma Montholon frères betaald heeft."

De huiseigenaar keek afwisselend naar den detective en zijn huurder. „Maar waartoe dit alles?" vroeg hij eindelijk.

„Waartoe?" antwoordde Mr. Jenkins, „de zaak is eenvoudig genoeg.

Het was deze heer van begin afaan daarom te doen, van U de 38.500 francs in goed geld te krijgen. Daartoe de geheele zwendelarij met het koopen van het huis. Hij vertrouwde het met zijn bankbiljetten van duizend francs niet zoo goed in het openbaar, omdat hij wist, dat men hem op 't spoor was. Daarvandaan die omweg met het koopen van het huis. Dan: het bekomen van de tapijten. Mijnheer Michalowski heeft ze gekocht en met vijf en twintig valsche biljetten van duizend francs betaald, waarschijnlijk met de bedoeling, ze na eenigen tijd de tapijtfirma weder tot terugkoopen aan te bieden. Intusschen zal hij vermoedelijk ervaren hebben, dat men het nagemaakte geld herkend had. Klopt dat, mijnheer Michalowski?"

„Ja!" zei deze halfluid.

„Nu, ziet U wel. Men heeft de valschheid ontdekt en mijnheer Michalowski vreesde, dat men hem op 't spoor was. Daarom liet hij U de tapijten voor een paar honderd francs. Om dergelijke redenen zal hem ook de grond hier te heet geworden zijn. Hij was daarom van plan, op uw chèque morgen vroeg 38.500 francs te halen en daarmee de wijde wereld in te gaan. De firma Montholon frères zou waarschijnlijk binnen enkele dagen de verblijfplaats van haar tapijten opgespoord hebben, en U had dan het genoegen gehad, ze weer terug te geven."

„Het is ongelooflijk," mompelde de huiseigenaar.

„Ongelukkig moest ik U in uw loopbaan storen, mijnheer Michalowski," ging Mr. Jenkins voort. „U wilt wel zoo goed zijn, de chèque van 38.500 francs, die deze heer U gegeven heeft, oogenblikkelijk terug te geven, indien U niet terstond gearresteerd wilt worden."

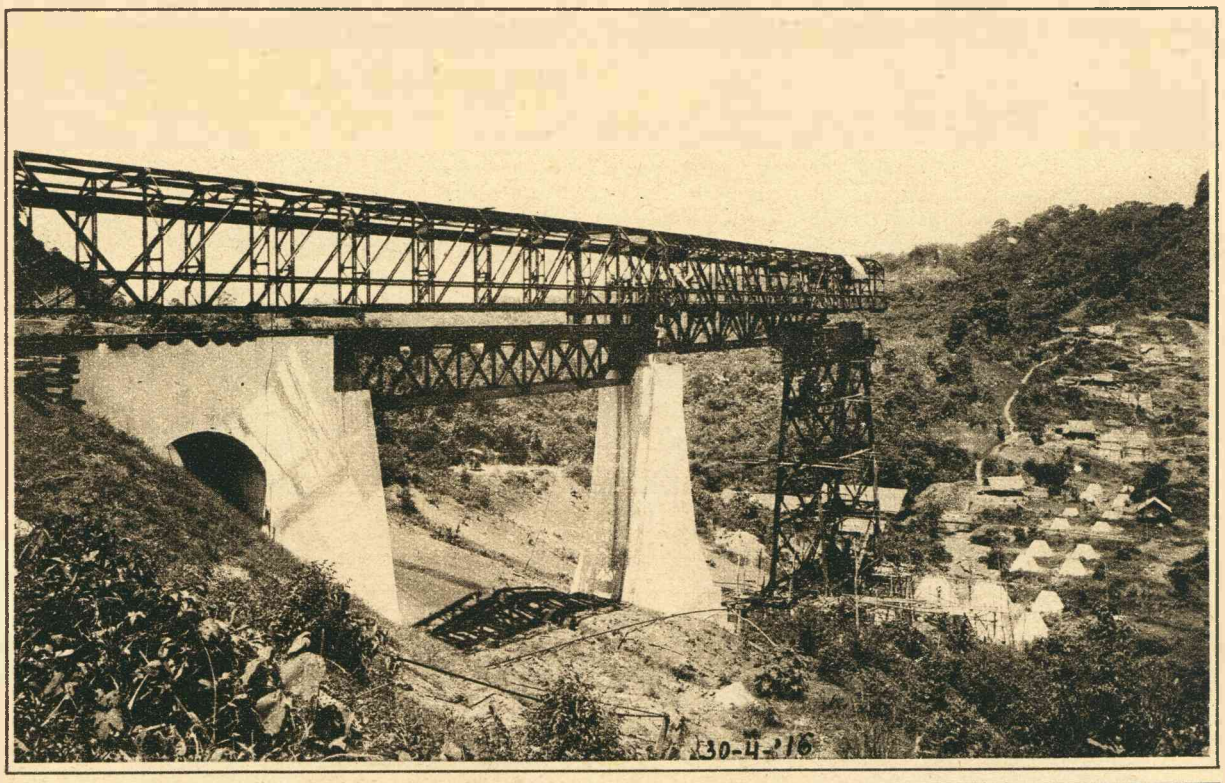
De valsche munter mompelde een paar onverstaanbare woorden, ging dan in zijn borstzak en bracht een tezamen gevouwen stuk papier te voorschijn, dat hij den detective overhandigde.

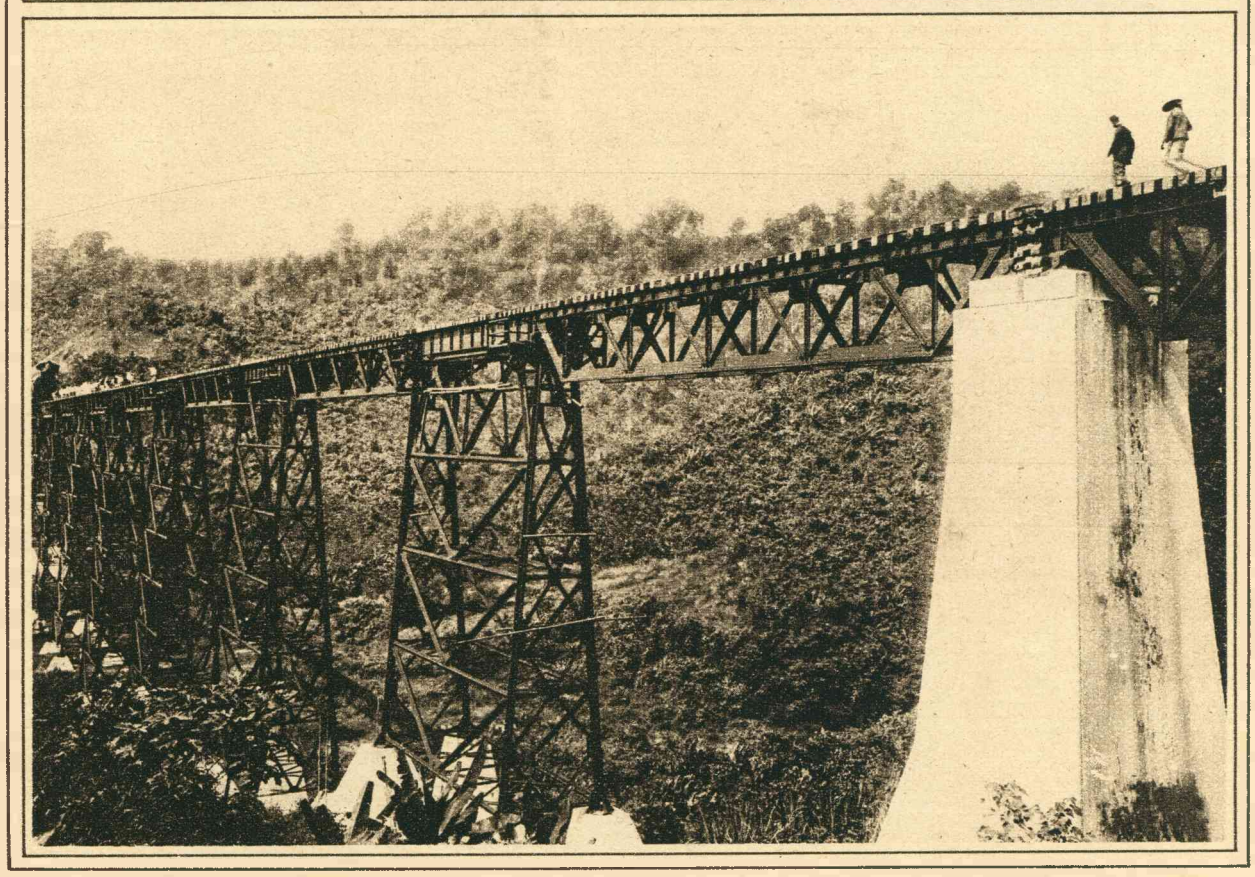
„Is dit uw chèque?" vroeg deze den huiseigenaar.

„Ja!" antwoordde de gevraagde.

„Hier geef ik U uw eigendom terug," ging Mr. Jenkins voort. „En nu mijnheer Michalowski. Ik denk, dat U wel reden heeft, den komenden morgen niet in Parijs te beleven. Op den hoek staat een auto. Mijn beide helpers zullen U met genoegen zonder oponthoud naar Gare du Nord begeleiden. Daar wilt U wel zoo vriendelijk zijn een kaartje te nemen, dat U op directe wijze naar Rusland brengt, vanwaar U gekomen is. Wat uw tapijten betreft, wij zullen deze morgen de firma Montholon frères weer terug geven. En nu goeden nacht, mijnheer Michalowski. Het is halfzes. Om 6.15 gaat een goede trein naar Duitschland, die directe aansluiting met den trein naar St.-Petersburg heeft. Mijn helpers zullen ervoor zorgen, dat U dezen trein nog bijtijds haalt. Ik zelf zal de eer hebben, U naar den auto te brengen."

Het portier van den auto vloog krakend dicht en Mr. Jenkins wendde zich tot zijn cliënt, die naast hem stond en geen woord zei. „Ik denk, dat we nu ook maar moeten gaan slapen," meende hij. „Ik verwacht U morgen vroeg om 10 uur in mijn woning, opdat wij de rest van de aangelegenheid rustig bespreken kunnen."

MODERNE BRUGGENBOUW IN NED.-INDIË.

Hierboven brengen wij een tweetal foto's van de montage der viaducten over de groote ravijnen in den op Java aan te leggen spoorweg van Bandjar naar Parigi. Het werk wordt uitgevoerd door het Constructiebureau van den dienst der Staatsspoorwegen in Nederlandsch-Indië, welk bureau staat onder leiding van den bekenden bruggenbouwer Dr. Ingenieur J. H. A. Haarman. — In verband met de omstandigheid, dat in genoemde lijn drie groote ravijnen met een gezamenlijke lengte van 800 M. moeten worden overbrugd, werd het de moeite waard geacht daarbij gebruik te maken van een electrisch gedreven montagekraan, waardoor voor de eerste maal in Nederlandsch-Indië bij den viaductenbouw een der meest moderne montagewijzen werd toegepast. Met den kraan, die 80 M. lang is en ongeveer 40 M. over zijn steunpunt uitsteekt, worden de ijzeren pijlers in elkaar gezet en de vooraf achter den kraan gereedgemaakte bruggen op haar plaats gebracht, waartoe ze in den kokervormigen kraan gereden worden. Daarna rijdt de kraan over de bruggen door eigen kracht vooruit om den volgenden pijler op dezelfde wijze te monteeren. Deze montagewijze bespaart de kosten voor het maken van houten stellingen. Kort geleden is het eerste gemonteerde viaduct over het ravijn der Tjipamottan gereed gekomen. — De bovenste afbeelding geeft den geheel gemonteerden ijzeren pijler te zien, terwijl de onderste een beeld geeft van het geheele viaduct, dat zelf een lengte heeft van 310 M. en waarvan het spoor plm. 40 M. boven den ravijnbodem is gelegen.